

Sarah Meuleman

Zie mij graag

Roman

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor mijn dochter.

Voor mijn moeder.

*How many of us want any of us
to see us as we really are?
Isn't the mirror hostile enough?*

Jeanette Winterson

Families have many ways of being dangerous.

Ernest Hemingway

PROLOOG

Brugge, toen

Na vanavond zal ik nooit meer dansen, maar dat weet ik nu nog niet. Ik lig op een zacht vloerkleed achter een okergele sofa. Ik staar naar het plafond waar een kroonluchter fonkelt boven genodigden die met bordjes schuifelen langs een buffet met kleeffe kaas en rijtjeswijn. Ik ben onzichtbaar. Ik zweef en dat komt door de drank die ik eigenlijk niet mag. *Ting. Ting.* Overal in 't Krekelhof tikken glazen tegen glazen, vorkjes tegen porselein. Alles klinkt ver en hol, alsof we niet in een feestzaal, maar diep in een reusachtige muziekdoos zitten. De wol van het kleed kriebelt aan mijn blote schouders, een waaier tule spreidt zich uit over mijn benen. Ik strek mijn voet en punt mijn tenen. *Spitzen.* Vanavond ben ik de ballerina die in het midden van de muziekdoos prijkt, het luciferachtige meisje dat eindeloos pirouettes draait.

Onder de sofa zie ik een strook enkels en schoenen. De zaal is afgeladen en zelfs de burgemeester is gebleven na de ceremonie. Op een laag podium speelt een coverbandje dat gluurde naar Margot toen ze in haar roze rok de lege dansvloer overstak. Ze liep stevig door, op z'n Margots, veel te snel voor die roze rok, maar de muzikanten vonden het prachtig.

Ik sluit mijn ogen, luister naar de muziek, de kamer danst om me heen en de champagnemist in mijn hoofd maakt alles nog veel mooier. Ik glimlach want ik ben elf en denk dat ik nog jaren kind zal zijn. Ik vergis me. Zodra ik opsta, wordt alles anders. Maar dat weet ik nu nog niet.

De meeste gasten lopen met een boek onder de arm, het zijne. Ze praten in schelle, snelle stemmen over zijn succes. Natuurlijk willen ze in hun strakke colberts, hun cocktailjurken met envelopvormige tasje waar nooit iets in past, zijn meesterwerk ergens neerleggen, maar niemand durft het in de nabijheid van de schrijver. De bestsellerauteur. Papa.

‘Lieve!’

Margot staat naast me en kijkt met opgetrokken wenkbrauwen op me neer. Haar roze rok klampt zich om haar tengere heupen, gefronste streepjes op haar voorhoofd. Ze is zestien, maar lijkt veel ouder, zeker als ze zo streng kijkt als nu.

‘Wat doet ge daar?’

‘Ik lig.’

‘Ja, dat zie ik, ik ben niet blind.’

‘Is het geen schone avond?’ glunder ik vanaf de grond en het kan me door die champagnemist veel minder schelen wat Margot van me vindt, of ze me sloom vindt of kinderachtig of gewoon raar.

‘Sta toch op, pop.’ Ze schudt haar hoofd geërgerd of

vertederd, dat zie ik niet. Als ik nu niet naar haar luister, als ik nu niet opsta, zal alles dan anders gaan? Heb ik die macht? Kan ik de toekomst schrijven, zoals mijn vader zijn boeken? Die vragen zal ik me pas jaren later stellen, nu knik ik naar mijn zus en twijfel niet eens. Ik luister. Met tegenzin kruip ik omhoog en schuif mijn glas onder de bank.

‘Is dat champagne?’ vraagt Margot en ze lacht met kuiltjes in haar wangen. Mijn zus is prachtig als ze lacht. ‘Kom,’ zegt ze. ‘Ik wil u iets tonen.’ Ze pakt mijn hand en neemt me mee. De muziek deint door mijn hoofd, mijn spitzen trippelen over het tapijt. Ik voel hoe warm haar hand is en hoe veilig. We ritse- len in onze roze rokken naar de ceremoniezaal waar een accordeon van openslaande deuren uitkijkt over het gazon. Lange stroken feestlicht strekken zich uit over het terras, lonkend, reikend, alsof de hoogste gast nog wordt verwacht.

De hele avond is hij aan het signeren tussen twee posters met de cover van zijn bestseller: *De dreun der liefde*. Op een tafel liggen stapels van de speciale uitgave die is verschenen ter ere van het Grootkruis in de Leopoldsorde dat hij vanavond van de burge- meester heeft gekregen. Harde kaft, gouden letters. De titel kleiner dan zijn naam.

Mensen dringen om de tafel en papa poseert non- chalant naast een vrouw in een strakke rok die *chee-*

se! roept en zich enthousiast vooroverbuigt waardoor haar zoom tot vlak onder haar billen kruipt, waar een man die voor me staat over de rand van zijn champagneglas naar kijkt.

Papa strijkt door zijn bos donkere haren, geeft de vrouw met de kruipzoom een hand en doet charmant. Hij zit niet achter de tafel want papa zit nooit. *Zitten is een zwakte*, zegt hij altijd. Hij plaatst een glimschoen op een stoel, signeert zijn bestseller op de knie en maakt de juiste grapjes.

Margot en ik staan naast een klok te kijken hoe medewerkers van de uitgever druk en onhandig doen met muntgeld en briefjes. Mijn zus leunt met haar kin op mijn schouder en wijst naar papa.

‘Wat denkt ge? Is *hij* het nog?’ vraagt ze en ik weet wat ze bedoelt. Ik kijk naar papa’s handen, hoe zijn vingers de pen vasthouden, hoe zijn smalle bovenlip door zijn snor wordt opgeveegd en ik kijk in zijn ogen, vooral zijn ogen, want daaraan kun je alles zien.

‘Hij is het nog,’ zeg ik beslist.

‘Niet waar.’

‘O,’ zeg ik. ‘Weet ge dat zeker?’ Ze knikt.

‘Wat kunnen we doen?’ vraagt ze.

‘Er zijn andere mensen bij, Margot. Dan is het veilig.’

‘Niet altijd.’

‘Wie we daar hebben!’ roept papa terwijl hij zijn ar-

men spreidt. Heel even denk ik dat hij ons heeft gezien, tot ik de jonge vrouw herken die hem in een paarse strapless jurk op lichte voeten nadert. Ze draagt ballerina's met een klein hakje waardoor haar beweging iets van een danspas heeft, alsof ze dartelt door een musical en elk moment kan uitbarsten in het lied van een levenslustige gouvernante of een verliefde dochter in een Oostenrijks prieel.

Papa straalt ook op z'n musicals en opent zijn armen nog een stukje wijder. Hij kijkt zoals hij altijd naar het meisje kijkt: verrast, verrukt, alsof het telkens weer de eerste keer is dat hij haar ziet. *Someone, older and wiser*. Ik voel Margots kin verstarren, haar nekspieren strak als die van een racepaard.

'Laat het, Margot,' probeer ik overtuigend te fluisteren. Ik wil haar meenemen, terug naar de dansvloer, in ieder geval weg van hier. Maar Margot wil niet weg. Ze wil toekijken hoe papa een *Dreun der liefde* van de stapel pakt en voor haar signeert: *voor Daphne*, schrijft hij. Of misschien wel: *voor mijn Daphne*. Ze wil zien hoe Daphne zijn woorden leest en bloost, hoe ze even later stralend met hem op de foto gaat terwijl ze trots en bijna in zijn elastieken armen poseert.

'Hij vindt haar leuk,' zeg ik luchtig. 'Dat kan.'

'Nogal goedkoop voor leuk,' zegt ze bitter. Ik begrijp niet wat ze bedoelt. Papa vindt Daphne leuk. Ik

vind Daphne leuk. Zelfs mama vindt Daphne leuk. Is ze er al? Mama zou later komen, maar ze zou er nu toch moeten zijn. Ik kijk om me heen. Niet ver van zijn tafel, naast een glimmende nepkamerplant, staat mama met de burgemeester en zijn vrouw te praten. Ze ziet er fantastisch uit en doet voorbeeldig alsof ze bezig is met anderen, terwijl ze in werkelijkheid met papa bezig is. Altijd.

‘Margot!’ Een vierkante vrouw met oranje haar en een bolero met pailletten stevent op ons af en drukt haar lijf in een verpletterende omhelzing tegen Margot. Mijn zus knijpt met haar ogen en trekt haar lippen samen alsof ze iets zuurs proeft.

‘Ik ben het, Nicole!’ zegt de vrouw. ‘Ik hoor dat ge uw vader opvolgt! Eerste prijs, *chapeau!*’ Mijn zus knikt beleefd en ik weet zeker dat we geen van beiden weten welke eerste prijs Nicole bedoelt, omdat Margot inmiddels de ene na de andere eerste prijs bij elkaar geschreven heeft. Dat is best vermoeiend. Ik schrijf ook, alleen zij beter.

Iedereen verwacht dat mijn zus later auteur wil worden, net als haar beroemde vader. Dat wil ze niet, dat weet ik. Ze wil geneeskunde studeren om iets te betekenen voor de wereld. Op een grootmoedige manier, zegt ze, niet op de gratuite wijze van de schrijver die een boekje breit. *Gratuit*, dat woord heeft ze me geleerd en ik gebruik het regelmatig